

Η Μαγεία των Χριστουγέννων

Μια φορά κι έναν καιρό ήτανε μία οικογένεια που ήταν πολύ αγαπημένη και ήσυχη! Η οικογένεια είχε δύο παιδιά, τον Γιώργο και τη Μελίνα. Η οικογένεια ζούσε πολύ φτωχικά σε μία καλύβα μέσα σε ένα άγριο δάσος και απομονωμένη από τον υπόλοιπο κόσμο!

Κάθε χρόνο τα Χριστούγεννα βρίσκανε έξω από την πόρτα τους ένα δεματάκι, με διάφορα γλυκά. Αλλά φέτος την Παραμονή των Χριστουγέννων, έγινε κάτι θαυμαστό!!!

Ήφαινε άρχισε να μεγαλώνει μέσα στην καλύβα ένα δέντρο. Αλλά τι δέντρο... ένα έλατο!!! Κι αμέσως κάτι χρωματιστές μπαλίστρες κρεμόντουσαν μόνες τους, όπως και οι χιρλάντες, με πολύχρωμα φωτάκια γύρω από το δέντρο. Και στην κορυφή έστεκε ένα υπέρλαμπρο χρυσό αστέρι!!!

Καθώς κοιμόντουσαν ένα φως ξύπνησε τα παιδιά. Φοβήθηκαν πολύ κι έτρεξαν στους γονείς τους, τους ξύπνησαν και τους είπαν για το περίεργο φως που τους ξύπνησε. Τότε τα παιδιά οδήγησαν τους γονείς τους στο βαλόνι. Και τι να δουν...! Ένα έλατο που είχε φυτρώσει στο βαλόνι τους! Και κάτω από το δέντρο ήταν τα δώρα των παιδιών!

Τα παιδιά μόλις είδανε τα δώρα τους ενθουσιάστηκαν κι αγκάλιασαν τους γονείς τους χαμογελώντας! Ήφαινε τα κουδουνάκια του δέντρου άρχισαν να χτυπούν σαν μία ωραία μελωδία, τα αυτοκινητάκια έτρεχαν μέσα σε όλο το σπίτι, τα τρενάκια έκαναν τσαφ-τσουφ και τα κουκλάκια άρχισαν να χορεύουν. Το πάρτι άρχισε! Τα ζωάκια του δάσους άρχισαν να μαζεύονται γύρω από το σπίτι. Όλοι μαζί, παιχνίδια, άνθρωποι και ζώα, έγιναν μία παρέα και διασκεδάζαν για πολλές ώρες. Πριν φύγουν υποχέθηκαν πως του χρόνου τέτοια μέρα θα είναι πάλι μαζί για να γιορτάσουν τα παιδιά αφού καιρέτιαν τα ζωάκια του δάσους πήραν τα παιχνίδια τους και πήγαν μαζί για ύπνο. Όταν ξύπνησαν το πρωί το δέντρο είχε καεί και στη θέση του υπήρχε ένα γράμμα που έγραφε τέσσερις λέξεις: «Ραντεβού σε 365 μέρες...»

Ήταν τα καλύτερα Χριστούγεννα για τον Γιώργο και τη Μελίνα, επειδή πήραν δώρα και δεν γιόρτασαν τα Χριστούγεννα μόνοι τους!

Αν ποτέ βρεθείτε Χριστούγεννα στο δάσος αυτό, θ' ακούσετε κι εσείς τα τραγούδια και τις χαρούμενες φωνές από το πάρτι.

Και ζήσανε αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Φωτεινή Χατζηγεωργιάδη, Ε2

